

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA 2010 / 2

„...Jonatán lelek egybeforrt Dávid lelkével, és Jonatán úgy szerette őt, mint a saját lelkét.”
1Sám 18,1.

Szívet találtam

Mit jelentett ez? Először: mindkettőnek volt ideje a másik számára. Hogy létezhet barátság vagy házasság, ha a feleknek nincs idejük egymásra? Mennyi futó kapcsolatunk van! De idő...?

Másodszer: Jonatán megtanulta, hogy (a nyelvtani sorrenddel ellentétben) a „te” előbb következik, mint az „én”. Mindenét odaadta Dávidnak.

És harmadszor: – ez pedig a legfontosabb – néhány fejezettel később azt olvassuk, hogy szövetséget kötöttek az Úr előtt. Kapcsolatukat a közös hitélet ragasztotta össze. Meg vagyok győződve, hogy csak ilyen légkörben fejlődhet igazi emberi kapcsolat.

A fenti textus a gazdag trónörökösről szól, aki a szegény pásztorfiúnak, Dávidnak a szeretetét keresi. Előttünk áll Jézus Krisztusnak, az élő Isten Fiának a képe, aki a latrok, vámszedők és bűnösök szeretetére pályázik.

És összeforrt Jézus szíve a mi szívünkkel. Ezért hagyta ott a dicsőséget az Atyánál. Ezért függött a kereszten. Ezért zörget a szívünk ajtaján. És mi hidegen el akarunk fordulni? A kereszténység nem hívős igenlése az üdvígazságoknak. És nem keserves igyekezet az egyházi formák betartására. Ugyancsak nem jelent pusztá szimpátiát a keresztény alapelvek iránt a mindennapi életben.

Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy a szívem összekötődik az Isten Fiának szívével, mely teljesen kitárult előttem. A magányból ez jelenti a megváltást, amit a ma embere oly forrón óhajt.

Jonatán képe mögött Jézus képe áll. Ahogy Jonatán megvált pompás fegyvereitől, úgy lett Jézus „szegénnyé érettünk, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk”. Átokká lett a kereszten, hogy igazságának ruháját nekünk ajándékozza. Védtelen lett, mint a bárány, hogy miénk legyen a fegyver, mely képessé tesz szembeszállni Sátánnal és a világgal. Milyen halott lehet a lelkünk, ha nem tanultuk meg szívből énekelni: „Hadd csüngjön égi fényeden, míg megtörik szemem”!

„A Jonatán lelke egybeforrt a Dávid lelkével.” Aki azt hiszi, hogy ez valami romantikus ifjúsági történet, annak tudnia kell, hogy e mögött az esemény mögött hallatlan tragédia rejtőzik. Sámuel már titokban királlyá kente Dávidot, de Jonatán volt a trónörökös. Két várományos a trónra. Saul király tudott erről, és elkeseredetten üldözte Dávidot. Jonatán lelke mégis egybeforrt Dávid lelkével, habár tudta: meg kell halnom, ha Dávidnak mint királynak élnie kell. Számára tehát világos volt az út. Gilboa hegyén esett el apjával együtt. Így lett Dávid Izrael királya.

Jonatánnak meg kell halnia, hogy Dávid élhessen. Isten Fiának meg kellett halnia, hogy én élhessek. Ami igazán életnek nevezhető, az Ő kereszthalála által lett a mienk. Ott találok a békességet, bűnös múltam eltörlését, Isten kegyelmét, az örök élet reménységét.

A *Spiegel* című újság egyik száma különös képet közölt. Jézus egy kocsmá kantinjában ül, körülötte cimborák, és így szólnak hozzá: „Hagyj már békét a szenvedéseddél. Nekünk sokkal több gyötrelemben volt részünk a bombázások éjszakáin és a szögesdrót mögött.”

Micsoda örültség! A mi szenvedésünk senki számára nem jelent valamit. Jézus szenvedése ellenben mindnyájunk üdvösségét jelenti. Jonatánnak meg kell halnia, hogy Dávid élhessen és uralkodhasson. És mi?

*Dicső király, ki nagy vagy mindörökre,
Jóságodat e szív miként köszönje?
Elég nagy s drága, amit néked szánnék,
Nincs oly ajándék.*

W. B.

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

A ravasz kígyó

A megerőltető munkás hét után örül az ember a nyugalom napjának, a vasárnapnak. Ez a nyugalom azonban nem mindig zavartalan. Egy forró nyári vasárnap riasztottak bennünket: lovaink kitörték a fűzfakerítést és elszéledtek. Úsztunk a verejtékben, mire végül az összes pajkos állatot befogtuk és a legelőre hajtottuk. Aztán nekiállhattunk a megrongált kerítést kijavítani.

Mikor végre befejeztem a munkát, elindultam hazafelé a szerszámommal. Útközben száraz zombék mellett mentem el, amibe játékosan belerúgtam. S akkor villámgyorsan egy kígyó szökött ki belőle és elmenekült. Felismertem rajta a keresztes vipera jelét, és megremültem.

„Mérges kígyó!” – nyilallt belém a gondolat. Odavágtam felé a fűrészszel és el is találtam. Pánikba esve elkezdett ide-oda cikázni, sőt szabályos ugrásokat tett. Még egyszer odavágtam egy darab fával, erre fekve maradt. Azonban nem pusztult el. Nagyon lassan összetekeredett s a fejét közepén felemelte. Volt nálam egy hosszú zsinór, amire hurkot csomóztam, s a megfeszített zsinórt a nyitott hurokkal kezemben tartva odahajoltam a kígyó fölé azzal a szándékkal, hogy rávetem a fejére a hurkot és megkötözöm. Csakhogy amikor be akartam húzni a kígyó feje mögött a hurkot, az állat ugrott egyet és a zsinór a teste közepén húzódtott össze. Most lett csak tudatos előttem, milyen ostobaságot követtem el. Ott álltam két kezemben a kihúzott zsinórral, melynek közepén a kígyó ficánkolt. Mit kezdjek vele? Megborzadva ismertem fel, milyen veszélybe kerültem. Ha az állat egy szempillantással hamarabb ugrott volna fel, nyilván az arcomba harap. Félelmemben egy darabig azt sem tudtam, mit tegyek. Végül a zsinórt odakötöttem egy karóhoz. Már azt sem tudom, hogy sikerült. De végre biztonságban voltam a kígyó villámgyors támadása elől és jól célzott ütéssel megölhettem.

Zsákmányomat hazavittem és beszámoltam édesapámnak az eseményről. Alaposan megijedt és kioktatott: „Ha a kígyó összetekeredik úgy, hogy a feje közepén van, igen magasra tud ugrani.”

Az asztalnál hálát adtunk Isten csodálatos őrizetéért az én ostobaságom dacára. Az élmény számomra az Ige illusztrációja lett: „*Menekülj a bűntől, mint a kígyótól!*” (Sirák 21,2.) Soha nem szabad játszani a bűnnel és úgy vélni, hogy meg tudunk birkózni vele.

Korlátozzák az élelmiszert

Egész Európán szorongó sejtés vonult végig, amikor 1939-ben megkezdődött a második világháború. Az emberek már évek óta nagy nyugtalansággal figyelték a Németországban kialakuló politikai

helyzetet. Még egyáltalán nem halványult el az emlékezés az első világháború nyomorúságára.

Habár Hitler tiszteletben tartotta Svájc semlegességét, ez Igen törekeny békét jelentett. Sok svájci aggódva nézett észak felé. Legkésőbb Ausztria elfoglalása után tudtuk, hogy semlegességünk nem jelent garanciát a békére. Kormányunk mindenestre elhatározta, hogy nem fog harc nélkül kapitulálni. Mozgósították a hadsereget a határok őrizetére. Családapák sokszor hónapokon át katonai szolgálatot teljesítettek. Édesapánk szerencsére már nem számított katonakötelesnek.

Iskolás voltam, amikor kitört a második világháború. Néhány emlék abból az időből felejthetetlen maradt. Első személyes találkozásom a háború következményeivel igen hétköznapi, mégis nyugtalanító volt. Édesanyám elküldött bevásárolni a kis falusi boltba. 5 kiló cukrot kellett hoznom. 2 kg cukorral és jókora késéssel értem haza.

„Miért csak 2 kiló cukrot hoztál, és hogyhogy ilyen későn jössz?” – tudakolta édesanyám.

„Az eladó az üzletben azt mondta, nem adhat cukrot, ha nincs cukorjegyem a községi jegyzőtől – magyaráztam. – Mostantól kezdve az élelmiszert racionalizálják.”

Anyám a homlokát ráncolva sóhajtott. „És miért tartott ez ilyen sokáig?”

„Ej, az ember ott az irodában az írógépén írta meg a rendelést. Minden egyes betűt úgy keresett ki, mielőtt a mutató ujjával rákoppintott. Egyes betűknél nagyon sokáig tartott, mire megtalálta. Ez tartott sokáig.”

Az élmény azonban csak előíze volt a következőknek. Igen hamar mindent racionalizáltak. Édesanyámnak értenie kellett a beosztáshoz, ha családját meg akarta védeni az éhezéstől.

Vendégeink is gyakran érkeztek, többnyire hosszú út állt mögöttük. Anyám a Szentírás parancsához tartotta magát: „*A vendégszeretetről el ne feledkezzetek!*” Így a vendégek mindig jó uzsonnát kaptak, majd elégedetten és vidáman mentek haza. Isten megáldotta az Ige iránti engedelmisségét, mert a maradék elég volt arra, hogy a család is jóllakjon.

Mint parasztemberek természetesen legalább részben önellátóknak számítottunk. Mindig volt két-három tehenünk és egy-két disznó az ólban. Néhány tyúk is kapirgált az udvaron. Tejjel, szalonnával, tojással el voltunk látva. A földön megtermett a burgonya, a répa, a káposzta.

Havonta 50 kg lisztet volt szabad vásárolnunk. Egy napon édesapám hozta haza a liszt adagunkat. Anyám megsütötte a kenyeret, de teljesen élvezhetetlen lett. Amit Thessinből szállítottak, az nem búzaliszt volt, hanem márványkő por. Pótszállítás nem létezett. Apám árpát öröltetett, s egy hónapon át megelégedtünk árpakenyérrel.

Saját termékeinket is megkurtították. Évente egy tyúk után 70 tojást kalkuláltak, ennek megfelelően rendelték el a beszolgáltatást. Ha valaki disznót vágott, nem kapott többé húsjegyet. A burgonya azonban naponta az asztalra került. Édesanyám esténként nagy fazékkal főzte. Mielőtt kenyeret kaptunk, minden gyereknek két burgonyával kellett csillapítania az első éhségét, csak utána következett az értékes kenyér kiosztása. Pedig olyan szívesen ettünk volna néha kicsivel többet a kenyérből. Mikor apám ezt észrevette, így döntött: „Mától kezdve először mindenkinek három krumpelit kell megennie.”

Reggelire rösztit kaptunk (durvára reszelt sült burgonyát). Nagy tálcán állt az asztal közepén, amiből ki-ki a saját kanálával vehetett.

Evés után először apám adott hálát, aztán az anya Isten kegyelmes gondoskodásáért és az egész családra kiárasztott áldásáért.

Franciaország bombázása

Svájc mint békeziget feküdt a háborúzó nemzetek között. Időnként harci gépek repültek át a Jura felett. A Belfort, Mühlhausen és Montbeliard elleni légitámadásokat mi is megéreztek. Magas hegyekről láttuk a becsapódások felvillanását és a légnyomás még a Moronon is érezte hatását. Házunk ablakairól lepotyogott a gitt, és az ablaktáblák zörögtek a robbanások következtében. A detonáció döreje elhatott hozzánk is. Szorongó szívvel éltük át ezeket a támadásokat.

„Ha ez minket találja!” – sóhajtott anyám, és könnyes szemmel imádkozott határon túli felebarátainkért.

A vasárnapi iskolában is imádkoztunk francia szomszédainkért, akik szenvedtek a háború miatt. Gyakorlati segítséget nem lehetett nyújtani, mivel a határt szigorúan őrizték. Nem létezett normális közlekedési lehetőség sem.

Egyszer Fritz Röthlisberger evangélista megkérdezte a vasárnap iskolában: „Gyerekek, mit tennétek, ha az ellenség elfoglalná a Jurát és kényszerítene bennünket, hogy kijelentsük: most már mi is Németországhoz tartozunk?”

„Inkább levágnám a fejem – gondoltam -, mint hogy hazámat megtagadjam.” Ez viszont nem akadályozott abban, hogy később Németországban is örömmel hirdessem az evangéliumot.

Éjszakai vendégek

A svájci hadsereg katonáinak áthelyezése többnyire nem világos nappal történt és nem is a nagyobb utakon. Így többször előfordult, hogy éjszaka hirtelen katonák nyüzsögtek a házunk körül. Sokszor ötven, száz ember is egy csapatban. Ha anyánk ezt észrevette, felkelt és azonnal tüzet gyújtott. Teát főzött és jó melegen kínálta a katonáknak.

Néha megkérdezték tőle: „Maga sem él bőségben, minek jótékonykodik ilyen készségesen?” Az ilyen alkalmat anyám mindig Jézusról való bizonyágtételre használta.

„Krisztus szeretete szorongat minket” – mondta, és rámutatott, milyen szívesen adott a Megváltó mindenkinek, aki hozzá ment.

Hogy az éhezésnek mi a következménye, arról 1945-ben láttam bemutatót, amikor konfirmációi oktatáson voltam Delémont-ban. Meglátogatt minket Erino Dapozzo testvér, aki német munkatáborból érkezett. Ilyen sovány embert még életben nem láttam. Sok nyomorúságon ment keresztül, mégis egyre magasztalta Istent. Keserves napokat élt át, de tapasztalta az Úr csodálatos segítségét és hordozó kegyelmét. Erino testvér fő témája mindig Isten jósága volt, és az ő csodái.

Isten büntetése?

1944 újév napján fivérem, Hans és én teljesen egyedül voltunk otthon. A többiek Champoz-ba mentek az összejövételre. Mi ketten egyszerűen kijelentettük, hogy nem óhajtjuk ebben a hideg téli időben megtenni a hosszú utat. A lelkiismeretünk azért nem volt teljesen nyugodt. Mielőtt játszani kezdtünk, biztosítottuk egymást, hogy azért mindketten jó fiúk vagyunk. Mert hát egyébként nem mentünk mindig a vasárnapi iskolába? És általában nem fogadtunk szót a szülőknek? Úgy véltük, ha mindenki ilyen lenne, mint mi, a Megváltó igazán elégedett lehetne. Miután a lelkiismeretünket megnyugtattuk, belemerültünk a játékba.

Hirtelen hatalmas lárma riasztott fel minket. Közvetlenül a ház fölött repülő zúgását hallottuk, és csaknem egyidejűleg már dörögtek a lövések. A házunk remegett és mi vele reszkettünk. Csak nem a házunkat támadta meg ellenséges repülőgép? Mindketten térdre estünk és könyörögtünk Istenhez, hogy ne engedjen meghalni. Habár nem sokkal előtte kölcsönösen biztosítottuk egymást, hogy milyen derék fiúk vagyunk, most mégsem lettünk volna készek a mennybe menni.

Később megtudtuk, hogy egy idegen repülőgép engedély nélkül behatolt svájci területre, és saját légierőnk lőtte. A gépet eltalálták, tőlünk vagy két kilométerre lezuhant. Ez a zaj ijesztett meg minket újév napján.

*

A háború utolsó hónapjaiban néha előfordult a Jura határvidékén, hogy ellenséges repülők betévedtek Svájc légterébe. Ez történt egy pompás téli napon. A nap ragyogva tekintett le a kék égről a vastag hóval borított vidékre. Elővettem a nagy szánt, megraktam trágyával, amit a szántóföldre akartam vinni, hogy tavasszal minél előbb meg lehessen munkálni a földet. A szánnak kb. másfél négyzetméteres rakfelülete volt. Jól látni lehetett még a

legnagyobb magasságból is. Hirtelen felbukkant egy repülőgép, ami nagy köröket leírva egyre lejjebb szállt. Félelmetesnek találtam. Otthagytam a szánt, s egy magas fenyő alá menekültem. Fekete szánom fölött négy-öt kört írt le a gép, majd a völgy felé indult s már hallottam is a lövéseket. Moutier-ban a pályaudvart támadták meg. Később a repülő legénysége elnézést kért. Tévedésből kerültek svájci területre.

Ma csodálkoznak az unokáim, ha elmesélem nekik ezt az esetet. Eszerint a repülő az ő ártatlan nagyapjuk felett körözött, s csak később jött rá, hogy az a fekete pont, ami lassan mozog, nem jelent veszélyt.

Április 1

A második világháború nekünk, svájciaknak is mindenféle kellemetlenséggel járt, habár országunk nem vett részt közvetlenül a háborúban. Számunkra, tanulók számára ez az idő sokszor tanítócserét jelentett. Nevelőinket sűrűn behívták katonai szolgálatra. Ilyenkor többnyire nagyon fiatal emberek vállalták az oktatást, és valószínűleg közülük a legkevesebbnek volt meg ehhez a szükséges képesítése.

Egyik tavaszon Rieser úr tanított minket. Félt a saját diákjaitól, amit természetesen igen hamar észrevettünk. Különösen április 1-én nem óhajtotta magát semmiképpen kitenni bolondos tréfáinknak. Emiatt a szokás, jobban mondva rossz szokás miatt, amivel egyesek felebarátaikat kis hazug történetek által be szokták csapni, a mi tanítónk reszketve féltette a tekintélyét.

Szünetben az összes nebuló ott tolongott az iskolaépület előtt. S akkor egy fiatalember érkezett lóháton.

„Rieser úr itt tanít, ebben az iskolában?” – kérdezte.

Miután igent mondtunk, megkért minket: „Akkor szóljatok Rieser úrnak, hogy jöjjön ki hozzám. Szeretném őt üdvözölni, de nem akarom a lovamat felügyelet nélkül hagyni.”

Nekem, a kis harmadik osztályosnak jutott a feladat, hogy a tanítót értesítsem.

„Tanító úr, kint van egy ember, aki szeretne önnel beszélni” – teljesítettem a küldetésem.

„Nem hiszem el neked! – tiltakozott. – Be akarsz csapni.”

„Nem, biztos hogy nem! Ez így igaz. Odakint vár az ember, csak a lovát nem akarja egyedül hagyni. Tessék odamenni az ablakhoz, és akkor látni fogja!”

„Ezzel már rá is szedtél volna. Tetszene, ugye?”

Nem volt mit tennem. A feladatom eredménytelenül végződött.

Kimentem tehát és beszámoltam a lovasnak: „A tanító nem hisz nekem. Úgy véli, hogy az egész csak áprilisi tréfa, és nem akar kijönni.”

Erre négy nagyobb fiú bement, hogy meggyőzzék a tanítót, de nekik még kevésbé hitt. A fiúk azonban tudták, mit tegyenek. Megragadták a tanítót, kettő a kezénél, kettő a lábánál, és kicipeltek. Ott lefektették a kacagó lovas előtt a földre.

Rieser úr felpattant és mentegetőzött: „Április elsején nem szabad az embernek mindent elhinni.”

Kiderült, hogy egykor diáktársak voltak. Rollier úr, a büszke lovas is tanító lett. Később bizonyos ideig együtt is oktattak.

Számomra ez az élmény komoly tanítást jelentett. Nekünk április elsején is az igen igen, és a nem nem kell hogy legyen. Maradjunk meg az igazságnál, hogy mindig bízhasanak bennünk. Erre tanít az Úr Jézus az evangéliumokban.

3.

Első lépések a hit útján

Békesség Istennel

Az után az emlékezetes evangélizáció után, melyen hatéves koromban édesanyámmal részt vettem, úgy véltem, hogy Isten elvetett, mert nem követtem a hívását. Azért továbbra is szívesen jártam a vasárnapi iskolába. Pedig félreeső tanánktól hosszú utat kellett megtennem. Odafelé ez kb. egy és negyed órát jelentett, hazafelé legalább kettőt. Mégis szerettem oda járni, és szomjas szívvel hallgattam az Igét. A világos hívás azonban, ami a hatéves gyermeknek szólt, nem ismétlődött meg többé.

Iskolaidóm már lassan vége felé járt, és egyre számlálgattam a napokat a szokásos bibliai oktató tanfolyamig. Alig vártam, hogy sor kerüljön rá. Végre elérkezett az idő, mehettem. Valósággal rohantam lefelé a hegyről. Legszívesebben repültem volna.

Szívemben égett a szilárd elhatározás: nem szabad olyan állapotban visszajönnöm, ahogy most ezt a hegyet elhagyom. Az életem legyen Jézus Krisztusé.

A kurzus vezetője Fritz Röthlisberger volt, egy kedves, atyai érzésű testvér, aki iránt mi, fiúk igen hamar bizalmat éreztünk. Első héten a tízparancsolatot vettük végig, Isten törvényét. A kegyelem szava nem hangzott el ezen a héten. Értett hozzá a vezető, hogy megmutassa nekünk, milyen rettenetes a bűn, s én vétkemet sokkal mélyebben megismertem, mint előtte bármikor. Milyen alapvetően romlott voltam Isten szeme előtt! Láttam, hogy bűnöm halált érdemel.

Mint annak idején hatéves koromban, ismét hallottam a hívást: „Add a szívedet Jézusnak! Éle ted szolgálja Isten országának építését!”

Felkerestem Röthlisberger testvért, és kiöntöttem előtte a szívemet. Semmit nem takargattam, hiszen mindenáron békességet akartam Istennel. Megfordulásom a szív legmélyéről jött. Megvallottam összes bűnömet, amire csak emlékeztem.

Fritz Röthlisberger komolyan ennyit mondott: „Bűneidért halált érdemelsz.”

Aztán letérdelt velem, és imádságban megálázkodva bocsánatot, irgalmat kért a számomra. Követtem a példáját. És abban a pillanatban ismét ott volt a hívás, amit egykor gyermekkoromban hallottam. Újra tudatosodott a szívemben egész világosan, hogy Isten egykor az ő szolgálatában akar használni.

Nagyon megkönnyebbültem. Szinte felhökön lebegve tértem vissza a szobámba. Valami azonban mégis hiányzott. Isten békessége a szívemben. Ezt a békességet mindenképpen meg akartam szerezni. Ha valami szép bibliai verset hallottam, feljegyeztem magamnak, remélve, hogy valamelyikben feltámad a világosság és a békesség betér a szívembe. Hamarosan már nyolc ilyen csodálatos igehely gyűlt össze, de a békesség még mindig hiányzott.

Mintha egy csendes hang azt súgta volna: „Hiszen megtértél. Összes bűnödöt megvallottad. Isten köteles megajándékozni a békességgel.” Isten azonban nem volt köteles. A békesség továbbra is hiányzott. És akkor kísértések jelentkeztek.

„Úgy látszik, Isten mégis elvetett – hangzott a szívemben. – Nem követted az első hívást, ezért nem kellesz neki.”

Ez a gondolat borzasztóan meggyötört. Belebetegedtem. Magas lázam lett, ágyban kellett maradnom. Mélyponthoz érkeztem és nem láttam semmi kiutat. Mégis ott, az ágyamban térdre borultam és Istenhez kiáltottam: „Te hatalmas Isten! Ha a pokolba küldesz, a legszörnyűbb helyre, én megérdemlem, de még onnan is azt kell mondanom: igazságos Isten vagy!”

Úgy éreztem magam, mint egykor Jákób Jabbóknál, amikor felkiáltott: *Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz engem! (1Mózes 32,2.)*

„Ha még egy nagyon kicsi kegyelem van a számomra, jelentsd ki azt nekem!” – kértem Istent.

Röthlisberger testvér még azon az estén behívott a szobájába. Imádkozni akart velem, hogy a láz elmúljon és meggyógyuljak. Amikor felemelkedtünk a térdünkről, megkérdezte: „Hiszel Jézusban?” Kicsit csodálkoztam, de őszintén feleltem: „Igen.”

Erre a következő verset idézte: *„Megigazulva hit által békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Megigazultál?”* – kérdezte.

Nem válaszoltam, de a szívem mélyén ilyesmit éreztem: „Én nem vagyok igaz, ellenkezőleg: nagyon bűnös vagyok.”

A testvér várta a választ, s miután hallgattam, megismételte a verset Róma 5,1-ből: *„Megigazulva hit által békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.”* S újra megkérdezte: „Hiszel Jézusban?” Ismét határozottan ráfeleltem: „Igen.”

„Ha hiszel Jézusban, akkor megigazultál.”

„Nem – tiltakozott egy hang a szívemben. – Nem, én nem vagyok igaz, igaztalan vagyok!”

„Megigazulva hit által békességünk van Istennel a mi Urunk, Jézus Krisztus által – ismételte az evangélista. – Hiszel Jézusban? Igaz vagy?”

Már megint ez az ostoba kérdés. Hát persze, hogy hiszek Jézusban, gondoltam. Mondani persze nem mertem. S akkor egy csendes hang így szólt bennem: „Adj hát végre igazat Isten Igéjének!”

Hevesen dobogó szívvel és nagyon tétován feleltem: „Igen.”

„Nagyon helyes” – mondta a testvér egyszerűen, aztán jó éjszakát kívánt és elbocsátott.

„Kár – gondoltam, mikor visszatértem a szobámba. – Kár, hogy nem magyarázta meg jobban. Lehetséges egyszerűen igent mondani és elfogadni, amit a Biblia mond? Mit fognak szólni hozzá a többiek?” Amikor a szobámba visszatértem, társaim éppen térden állva imádkoztak. Ugyanis mindnyájan megtértünk és Istennek akartunk élni.

Az egyik éppen így imádkozott: „Drága Úr Jézus! Köszönöm, hogy megtérhettem, de a békesség még hiányzik.”

A másik azért könyörgött: „Úr Jézus, add meg nekem a belépőjegyet a mennybe!”

„Szabad nekem is így imádkoznom? – kérdeztem magamban. – Hiszen éppen most vallottam, hogy hiszek Jézusban és megigazultam.”

Teljesen bizonytalan voltam, nem tudtam, hogy is imádkozzam. Mikor rám került a sor, úgy jártam, ahogy a zsoltárvers mondja: *„Nyisd szét a te szájad és betöltöm azt” (Zsoltár 81,11)*. Nem kellett keresgélnem a szavakat, azok szinte áradtak belőlem. Hálát adtam a bocsánatért, hogy megigazulhattam Isten előtt és az ő gyermeke lehetek. Aztán annyira megijedtem a saját szavaimtól, hogy az ámenről elfelejtkeztem. Társaim csodálkozva néztek rám. Nem értették, mi történt velem.

Mivel igazat adtam Isten Igéjének és ezt megvallottam saját igenemmel is, Jézus a maga békességét helyezte a szívembe. Megtapasztaltam az újjászületést. Megtérésem és az újjászületés között hat nap telt el. Visszatekintve ez a hat nap életem legszörnyűbb időszaka volt.

Viszont most már szívből tudtam énekelni: *„Ez volt a legszebb nap, mit Istenem adott, hogy Jézus sötét földi életembe lépett.”* Beteljesedett azonban a másik ének is: *„Jézussal minden nap szebb, mint az előző volt.”*

Magas lázam miatt Fritz Röthlisberger megírta szüleimnek, hogy kérdéses, be tudom-e fejezni a

kurzust. A levélnek azonban néhány napra volt szüksége, mire megérkezett távol eső tanyánkra. Édesapám azonnal útra kelt, hogy tájékozódjon esetleg haza is vigyen. Mire megérkezett, én már békességet találtam, de még nem gyógyultam meg teljesen. Röthlisberger testvér bevezette őt a szobámba, és magunkra hagyott, hogy zavartalanul beszéljünk egymással. Habár a szívem tele volt magasztalással és hálaadással, nem sok szó esett köztünk. De szavak nélkül is megértettük egymást.

Egy idő múlva bejött a tanítóm és megkérdezte édesapámat: „Nos, mi a véleményed a helyzetről? Mi történjen a fiaddal?”

„Ó, hiszen valósággal ragyog” – mondta apám röviden és minden teketória nélkül.

Balzsam volt ez a lelkem számára. Nagy szavak nélkül is mély belső egyetértés kötött össze minket.

Eltűnt a láz is, és élvezhettem a kurzust az utolsó napig. (Folyt. köv.)

„Nem jött még el az én óráim”

Hazafelé tartottam egy összejeövetelről, ahol a téma a magzatok élethez való joga volt. A pályaudvaron megtudtam, hogy a vonatom éppen kiindult. Egy órát kellett várnom a következőre. Gondolkodtam, mivel töltssem az időt. Elindultam a telefonfülke felé, hogy felhívjam a fiamat, s akkor szemembe ötlött egy fiatal nő. Voltaképpen leánynak tűnt. Az emberáradattal szemben haladt, és mintha újra meg újra meg akart volna szólítani valakit. Mit akarhatott vajon? Ráakaszkodni egy férfire? Vagy pénzt koldult?

Utat törtem magamnak a tömegben, és odaléptem hozzá.

„Éhes vagy?” – kérdeztem. Bólintott. Odaadtam neki a két vajaskiflit, amit útravalónak kaptam. Pillanatok alatt elfogyasztotta. Kissé eltávolodtunk az emberektől.

„Ennél még valamit?” – faggattam tovább.

„Talán esetleg holnap reggelire...”

Megvettem a pizzát, amit a péknél kiválasztott, aztán leültünk teázni egy nyugalmas sarokba. Jó forró volt a tea, felmelegedett tőle, s már nem reszketett tovább.

„Mesélj magadról” – kértem. Szomorú volt a történet, amit hallanom kellett. Átkaroltam a vállát. Nem utasított el.

„Csak lenne anyám, aki szeret engem” – mondta a leány bánatosan.

„Imádkozhatnék veled?” – kérdeztem

„Nem tudom – felelte –, hogy kell csinálni, de maga tegye nyugodtan.” Kezét a kezemben

tartva könyörögtem érte. Sírva hallgatta. Legszívesebben hazavittem volna magammal.

A vonatom már indult, mennem kellett. Ott hagytam neki a kispárnámat, hadd emlékeztesse arra, hogy Jézus szereti és én is gondolok rá. Megbeszéltük, hogy még találkozni fogunk.

Két nap múlva egy lapot kaptam tőle, de sajnos csak a keresztnévét írta alá, sem a vezetéknévét, sem a címét.

Két héttel később újra abban a városban jártam. Közben találtam egy családot, akik hajlandók voltak Karint befogadni, s egy barátnőm még aznap este érte akart menni, hogy elkísérje. Karin azt mondta nekem, hogy este felé mindig azon a környéken van, ahol először találkoztunk. Két órán keresztül kerestem a jeges hidegben, és nem találtam rá. Nagyon elszomorított. Éppen út adódott a számára, és nem tudtam rávezetni. Végtelenül fájlaltam. Miért nem engedte Isten megtalálnom őt?

Csüggedten ültem hazafelé a vonatban. Mikor a szerelvény kigördült az állomásról, elővettem a Bibliámat.

„Uram – könyörögtem –, adj egy Igét. Rettenetesen letörtt vagyok.” Tekintetem a felnyitott oldalon egy bibliaversre esett. Lehetséges ez? Személyes üzenetet kaptam. „Asszony – állt ott –, nem jött még el az én óráim!”

Alig tudtam felfogni. Honnan való ez az Ige? Egyáltalán olvastam már valaha? Pontosabban utánanézzve persze felismertem az összefüggést. A kánai menyegzőben mondja Jézus ezeket az édesanyjának, aki sürgősen segíteni akar. Bár égetően szükséges lenne, Jézus mégis visszautasítja Máriát. Ő tudja, mikor érkezik el a megfelelő időpont. Jobban tudja Mária őszinte szándéka ellenére.

Mélyen megérintett ez az Ige. Karin veszélyben volt, én aggódtam, hogy az Úr késve érkezik, ha nem lép közbe azonnal. Ő pedig szeretettel rendreutasított: „Gondoskodásod indokolt. Jó, hogy felebarátod nem közömbös a számodra. De ne hadakozz és ne szomorodj. Karin nekem fontosabb, mint neked. Nem fogok elkésni.”

Karint tovább hordom gondolataimban és imáimban. Biztos vagyok abban, hogy menygyei Atyám nem veszi rossz néven, ha időnként emlékeztetem rá: tekintsen erre a leányra. Ő majd alkalmas időben elküldi a megfelelő személyt, aki utat mutathat neki. R. H.

MEGŐLTEM A GYERMEKEMET

Claudiával egy nő csendesnapon ismerkedtem meg. Hálát adok Istennek ezért az asszonyért, aki terhessége megszakításának fájdalmát és vétkét nem hallgatta el, hanem őszintén bizonyosságot tesz leányoknak és asszonyoknak, óvva őket hasonló cselekedettől. Íme Claudia beszámolója.

„Gratulálok! Ön gyermeket vár!”

Elégedetten és boldogan éltem kis világomban egészen addig a napig, amikor az orvosom így szólt: „Gratulálok! Gyermek lesz!”

Egy világ omlott össze bennem. Tánczenekarban énekeltem, minden hétvégén más-hol. Ezenkívül éppen megkezdtem tanulmányaimat ének szakon. Terveimben, elfoglaltságaimban nem volt helye egy gyermeknek. Gondolni sem tudtam rá.

Döntés

Egyetlen kiutat láttam: terhességmegszakítás. Időpontot kértem a kórházban, hogy minél hamarabb túlessek rajta.

A beavatkozás előtt egyágyas szobába fektettek. Ezer gondolat cikázott át az agyamon.

Mit akarok tenni voltaképpen? Hiszen keresztyénnek mondtam magam. De keresztyéni tettekre készülök? Hiszen a gyermek Isten ajándéka. Elvehetem egyszerűen az életét? Tele voltam kétellyel.

Azonban megszólalt bennem az egoizmus. Milyen jogon teheti tönkre ez a kis lény a jövőmet? Nem fogok örökké neheztelni rá, ha valóban világra hozom? Hiszen kéretlenül tört az életembe. Az életemet pedig én akartam meghatározni. Nem engedhettem, hogy más beleavatkozzon.

Győz az egoizmus

Amikor az altatásból felébredtem, úgy éreztem, mintha kivették volna a szívemet. Megkönnyebbülés helyett hihetetlen ürességet, szomorúságot tapasztaltam. A hatágyas szobába, ahova most kerültem, négyóránként hozták a csecsemőket, hogy az anyák szoptassák őket. Láttam az apróságokat, hallottam a kis-mamák gügyögését, és alig tudtam elviselni.

Pár nap múlva majdnem elvéreztem. Újabb operáció után az orvosom közölte, hogy soha többé nem lesz gyermekem. Emellett a műtét úgy hatott a torkomra, hogy elvesztettem a hangomat. Egy hang sem jött belőle.

Mély depresszióba estem. Ilyen állapotban bocsátottak el a kórházból.

A bűn súlya

Valahányszor egyedül voltam a lakásban, öngyilkossági gondolatok kísértettek. Volt jogom folytatni az életet, mikor ezt a jogot valakitől elraboltam?

Egy evangélizáción azt hallottam, hogy Isten szeret. Reméltem, hogy megbocsát, de nem tudtam hinni. Csak vonszoltam tovább a vétkemet. Igyekeztem elterelni a gondolataimat, de magányomban újra visszatértek. Oly nagy szükségem lett volna valakire, aki beszél velem! Próbáltam imádkozni, de nem tudtam, mit mondjak. Úgy éreztem: hiába kérném: „Uram, segíts megtartanom parancsolataidat”, úgysem lennék képes rá. És ha azt mondanám: „Kérlek, adj erőt, hogy feladjam a zenét”, hazugság lenne, mert valójában nem akarom. Vagy ha azzal mennék Istenhez: „Vedd el a bűntudatot”, miért kellene ezt meghallgatnia? Hogy elégedetten továbbálljak, mintha semmi nem történt volna?

A gázcsap

Szakadék tátongott előttem, és hangot hallottam: „Nincs értelme tovább élned. Nem cipelheted egy életen át magaddal ezt a terhet. Csődbe jutottál, nem kellesz Istennek.” Megkönnyebbülve eldöntöttem a következő lépést. Az ajtóhoz támaszkodtam, s tekintetem a tűzhelyre szegezve kinyitottam mind a négy gázcsapot. Hoztam egy kispárnát, és odafeküdtem a sütő elé. Később megtudtam, hogy a háziaszszonyom talált rám, és kihívta a mentőket.

Sikertelen gyógykezelés.

Kórházi ápolás után a pszichiátriára vittek. Sok orvos sikertelen faggatózása után az egyiknek őszintén feltártam a szívemet. Összesen ennyit mondott bűntudatom terhével kapcsolatban: „A hit másoknak talán használ, magának biztosan nem. Csak problémái támadnának belőle. Szakadjon el attól. És főleg: menjen újra énekelni. Tegye azt, ami örömet jelent. A terhesség megszakítását illetően pedig: sok nő átesik rajta, és utána folytatják az életet.”

„Igen, de hogy?” – kérdeztem magamban. Az orvos felállt, eltávozott abban a hitben, hogy segített rajtam. Én pedig visszamaradtam több kétséggel, mint előtte.

A gázmérgezés sok agysejtemet roncsolta, ezért nem tudtam hosszan egy dologra koncentrálni. Kihagyott az emlékezetem is. De azzal biztattak, hogy van az embernek elég felhasználatlan sejtje, amiket csak trenírozni kell.

Isten azt akarta, hogy éljek!

Álmatlansággal küszködtem. Egy éjjel aztán elővettem a Bibliámat, és taláalomra felnyitottam. Számomra csoda, hogy megértettem, amit olvastam. További csoda, hogy meg is tudtam jegyezni. Ezt olvastam Ef 4,22-23-ban: „Vetkőzzétek le a régi élet szerint való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt, és újuljatok meg a ti elméteknek lelke szerint...” Éreztem, hogy Isten szól hozzám. Megrendülve letérdeltem, kérve az Urat, hogy térjen a szívembe. Közben a Bibliám becsukódott. Mikor ismét kinyitottam, Ézs 43,1-re esett a tekintetem: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.”

Mély békesség töltötte be a szívemet. Felismertem: Isten megbocsátotta a bűneimet.

Végleges szakítás a múlttal

Jézus Krisztus új úton indított el. Kiléptem a zenekarból, és csatlakoztam egy gyülekezethez. Azóta férjhez mentem. Az orvosi jóslás ellenére öt egészséges gyermekünk született. Újra énekelni kezdtem, énekeket írtam, amiken keresztül közölni próbáltam az emberekkel, tapasztalataimat. Szeretnék bátorságot, reményt közvetíteni azon az Istenen keresztül, aki nekem ezt olyan bőségesen ajándékozta.

Ajtók nyílnak

Közben lehetőségem nyílt iskolákban előadást tartani a terhességmegszakítás ártalmairól. Ugyanakkor beszélhetek büntudattal küszködőknek Isten megbocsátó szeretetéről és egy új élet lehetőségéről.

Ha bűneitek skarlatpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gapjú” (Ézs 1,18).

R. H.

Iványi Gábor évnnyitó beszéde

a jan. 12-i lelkesztalálkozón

Boldog ember

„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz. Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, amit szétszór a szél. Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében, mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.” (Zsoltárok 1)

Kedves Testvéreim, Munkatársaim,

Kedves Barátaim!

„Ásré háis áser...– boldog ember az, aki...” – kezdi énekét az első zsoltár ismeretlen szerzője. Az Áser (boldog) jelzővel először Jákób nyolcadik fiát nevezte el Lea, a boldogság után sóvárgó, magát mellőzöttnek érző asszony. A Biblia azután mintegy 120 helyen használja ezt a kifejezést. A Szentírás második kötetében, az Újszövetségben (legismertebb helyén Jézus Hegyi Beszédében) a szó görög megfelelője a „makariosz”.

A „boldog” meghatározás az Írásban többnyire a választott népre, Isten gyermekeire vonatkozik, de boldog minden hívő ember, aki komolyan veszi Istenét, tiszta szívű, békére törekszik, szelíd, tud sírni, nem foglya az anyagiaknak, az üldöztetést is vállalja az igazságért (Máté 5). Végül azokat is boldognak mondja az Ige (Jel 14,13), „*akik az Úrban halnak meg*”. A kívülállót meghökkenti, hogy a Szentírás nem azt nevezi boldognak, aki gondtalanul él, vagy aki okkal *teljesen elégedett a sorsával, állapotával és körülményeivel* (az értelmező szótár szavai szerint), hanem aki képes jól megválasztani az értékeket, és hajlandó bátor, tisztességes erkölcsi döntést hozni minden helyzetben.

Ha nem járt (a boldog ember) a gonoszok tanácsa szerint, hogyan állna meg a bűnösök ösvényén és miképpen ülne cinikus szidalmazók között? – kérdik a kommentárok. A válasz egyszerű: aki taktikai szempontból hallgatott a gonoszok előnnyel kecsegtető sugallataira, az olyan útra téved, amely nem a világosság felé halad, s előbb-utóbb a gúnyolódók, gyalázkodók, a hamis beszéddel megtévesztők asztaltársaságában találja magát. Nem lehet isteni forrásból táplálkozó boldog ember az önző, céljait bármi áron érvényesíteni akaró halandó.

A Biblia szerint az a boldog ember, aki örömet leli az ember lelkiismeretébe és a Könyvbe is bevett erkölcsi törvényekben, alkotó módon gondolkodik azokról tevékeny és elmélkedő állapotában egyaránt. A Zsoltár szerint a vízér mellé ültetett fához lesz hasonló, mely szárazság esetén is időben hozza meg gyümölcsseit. Vagyis nem a külső körülmények alkalmas volta teszi boldoggá. Belülről fakad előremutató életlátása. „*A gonoszok*” – mint a szélfúttá polyva súlytalannak és gyümölcstelennek bizonyulnak a legfőbb erkölcsi mérték mérlegén. A boldog ember viszont kedvét leli az Úr törvényében, azt a szellemiséget követi, mely csak a „*boldog és egyedül hatalmas*” (I Timóteus 6,15) Istennek és követőinek sajátja.

A fentiek alapján kívánok boldog évet 2010-ben mindannyiunknak, kifejezve azt a meggyőződésemet, hogy a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség a boldog emberek közössége akar lenni. És mindenkit, akihez szolgálata elér, ebben az irányban akar bátorítani.

Templomainkban, intézményeinkben és szórványainkban, házi összejöveteleinken „*a boldog Isten dicsőségének evangéliuma*” (1 Timóteus 1,11) áll igehirdetésünk középpontjában, mely örömteli, megváltó üzenet a világnak, benne elsősorban a bűnbánó léleknek, de a mellőzött szegénynek is.

Szolgálatunk szociális és egészségügyi téren változatlanul a köztünk lévő Krisztus, a legelesettebb ember felé irányul, aki éhezik, mezítelen, nem fogadják fel munkára, beteg, szabadságában korlátozott, jövevény, s jogait alig tudja érvényesíteni. Így az Oltalom Karitatív Egyesülettel közösen, de saját egyházi igazgatásunk alatt is működtetjük Hetefejércsén, Békéscsabán, Budaörsön és Esztergomban idősök számára fenntartott otthonainkat.

Az év első felében szeretnénk átadni szolnoki szociális otthonunkat, és lépéseket akarunk tenni egy budapesti nyugdíjas otthon létrehozására is.

Hejcei üdülőnk (mely kollégiumi funkciókat is ellát) iskolai szünetekben idén is főként hátrányos helyzetű gyermekek nyaraltatására használjuk.

Hajléktalan ellátásunk Oltalom központunkban (Budapest VIII., (Dankó u. 9.) népkonyhát, nappali melegedőt, utcai szolgálatot, menekült-ellátást, átmeneti szállást és éjjeli menedékhelyet biztosít. Ugyanitt működik aktív belgyógyászati és pszichiátriai ágyakkal rendelkező szeretetkórházunk valamint rendelőintézetünk és fogászatunk is. Részlegünk (mely az év 365 napján mindig 24 órán át nyitott) forgalma napi mintegy 500 fő.

Dankó u. 15. szám alatt található alacsony küszöbű, összetett menedékhelyünk „Fűtött utca” névvel, ahol éjszakai szállást találhatnak férfiak és nők, de itt működik ruharaktárunk, varrodánk valamint bútorraktárunk is szegény családok megsegítésére. A szintén egész éven át nyitva tartott hely napi forgalma 200-300 fő.

Női átmeneti szállásunk az V., József Nádor tér 10-ben 67 munkavállaló hajléktalan nőnek nyújt szállást és szociális segítséget.

A XVII. kerületben a Szabadság sugárút 104-ben anya-gyerek otthonunk 30 ágyon fogadja a családi bántalmazás vagy alkalmi szükség elől menedéket kereső családtöredékeket.

Több helyen egyházközségeink is végeznek szociális munkát. Ugyanezt tesszük szegény családok gyermekeit fogadó iskoláinkban is, ahol élelmet, ruhát és szociális segítséget adunk a rászoruló kisdíjaknak és családjuknak.

Intézményeinken kívüli szegény családok között karácsonyra mintegy 1000 élelmiszeresomagot oszthattunk ki. Félmillió forinthez közeli az az összeg, amely Iványi Tibor elnökünk temetésén meghirdetett koszorúmegváltásból befolyt, s ezt legszegényebb diákjaink téli cipőjének megvásárlására fordítottunk.

Oktatási feladatainkat főként a szegregáció áldozataivá váló gyerekek óvodáiban, általános iskoláiban és középiskoláiban végezzük.

Abaujkéren (Észak-Magyarországi Régió) többcélú oktatási intézményt, családok napközi otthonát, általános és szakiskolát, előkészítő szakiskolát, szakközépiskolát és kollégiumot tartunk fenn.

Beregdarócon, Gemzsen, Gulácson, Gyürén és Márokpapiban hasonlóképpen működtetünk óvodákat és általános valamint középiskolákat. Itt az alapfokú művészetoktatást is bevezettük.

A Dél-Alföldi Régióban Szegeden két intézményben tartunk fenn általános és középiskolát döntően sajátos nevelési igényű gyermekek részére.

A Közép-Magyarországi Régióban Budapesten működik a Wesley János Lelkészképző Főiskola, ahol teológus-lelkész (osztatlan képzés), hittanár-nevelőtanár (master képzés), katechéta-lelkipásztori munkatárs (alapképzés), szociális munka (alapképzés), pedagógia (alapképzés), környezettan (alapképzés) szakok találhatók.

Posztgraduális képzésünk többféle szakon ad akkreditált másoddiplomát. Kidolgozás, akkreditálás és fellebbezés alatt van egészségügyi szervező, ápolás és betegellátás, valamint pszichológia (mindhárom alapképzés) szakunk, ezenkívül a környezettudományi és biztonsági menedzser, környezet- és tájvédelmi menedzser, környezet- és katasztrófavédelmi menedzser, interkulturális nevelési szaktanácsadó és az integrációs fogadó pedagógus szakirányok anyaga. Szakvizsgacentrumként is működünk. Meghirdetett kreditpontos képzéseink 23 témában kínálnak lehetőséget a hallgatóknak. Szociális alap- és szakvizsga nyolc tárgyból tehető.

Főiskolánk intézményének területén hajléktalan és szegény családok gyermekei számára tartunk fenn 40 fős óvodát. Itt működik a hajléktalanok általános és középiskolája is. A X. ker. MÁV telepen általános és középiskolát, a XVIII. kerületben pedig sajátos nevelési igényű gyermekek számára általános és középiskolát tartunk fenn.

A Közép-Dunántúli régióban Dunaújvárosban működik Wesley Da Capo Művészeti Iskolánk mintegy 250 hallgatóval.

Óvodáinkban, általános és középiskoláinkban mintegy 2000 gyermeket és fiatalot érünk el, főiskolánk pedig hozzávetőleg 1500 főnek nyújt tanulási lehetőséget. Itt található főiskolai kollégiumunk is.

Anyagi szempontból legfőbb forrásunk Isten kegyelme, tartozásunk senki felé nincs. Legnagyobb anyagi terhünk a mintegy 1000 munkavállaló fizetése és annak járulécai valamint a közüzemi díjak. Bevételeinket önkéntes adományokból, pályázati pénzekből és bizonyos közfeladatokat átvállaló munkánkért kapott költségvetési támogatásból nyerjük. A jövőben szeretnénk valamilyen működő

gazdasági tevékenységet is megteremteni, mely egyházunk mellett annak segítésére létesülne.

Hazánk nehéz gazdasági és feszültségekkel teli időszakában felelős polgárok akarunk lenni. Ebben az esztendőben parlamenti és önkormányzati választások következnek. Nem ezektől várjuk az ország lelki-szellemi megújulását. Szükségesnek tartanánk közeli és távolabbi történelmünk becsületes feldolgozását, szerepünk tisztázását veszteségeinkben, és a bűnbánat gyógyító folyamatát elindítani mindezek feldolgozására. Egyértelműen ki akarunk állni ebben az esztendőben is a sokféle hátrányt elszenvadó magyarországi cigány és más kisebbségek mellett, érzékeltetve, hogy semmiféle megbélyegzést és elkülönítést nem fogadunk el. Ugyanígy nem vállalunk közösséget az antiszemitizmus semmilyen formájával, és nem gondoljuk, hogy a mi dolgunk lenne valami fajta keresztény zsidó miszsiót folytatni. Ezt a lehetőséget (ha a pogányoknak lett is volna ilyen megbízatásuk) az elmúlt 20 évszázad gyakorlatilag meg nem bánt antijudaizmusában és a zsidóüldözésekben való együttműködések révén régen elveszítettük. Ezen a területen is igaz Mózes prófétai ígérete: „*Prófétát támaszt néked az Úr, teközüled, mint engem, azt hallgassátok*” (5Móz 18,15).

„*Levele nem hervad el, hanem minden munkájában jó szerencsés lesz*” ígéri a zsoltár a boldog embernek. Mindenható és Örökkévaló Istenünk számíthat ránk, és mi is az Ő támogatását akarjuk élvezni a 2010-es esztendőben. Iványi Gábor

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Február 1. hétfő **1Tim 6,12-16**

„...*ama boldog és egyedül hatalmas...*” (15)

A boldogság forrása nem földi, teremtett dolog vagy állapot. A boldogság eredője az Örökkévaló Isten. Minden örömről, belső kiegyensúlyozottságunk Őtől való. Micsoda áldás, hogy nem komor, haragvó vagy keserű, hanem boldog Istenünk van!

Február 2. kedd **1Tim 1,5.11**

„*A boldog Isten dicsőségének evangéliuma...*” (11)

Sokan nem értik, hogy Istennek a teremtett világhoz intézett végső és legteljesebb üzenete nem kárhóztató ítélet, mint volt Noé napjaiban. Istent nem tette keserűvé az ember tőle való elidegenedése. Mi más lenne az üzenete az embert megváltó, szeretettel szerető boldog Istennek, mint az evangélium?

Február 3. szerda **Zsoltárok 1**

„*Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll és csúfolódók székében nem ül.*” (1)

Az Isten képére teremtett ember sem lehet másként boldog, mint Alkotója. A boldogság nem közérzet kérdése. Boldog, aki nem indul el a lejtőn rossz tanácsra hallgatva, hogy a mindentől kiábrándult ön- és világmegvetők asztaltársaságában kössön ki.

Február 4. csütörtök **Zsoltárok 1**

„*Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.*” (2)

Talán az élet gondjai miatt boldogtalannak érzed magad. Arra gondolsz, hogy jobb kedvre van szükség Isten Igéjének kézbe vételéhez. Ne várj kedvezőbb pillanatra. Szakíts időt akár éjjel is a Szentírás üzenetére. Megeled, boldogságod hamar visszatér!

Február 5. péntek **Zsoltárok 1**

„*És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz.*” (3)

A keleti ember tudta, hogy az év jelentős részében a növények legfeljebb harmattra számíthatnak. A fának ez aligha elegendő. De azok a fák, amiket folyómeder közelébe vagy föld alatti vizek mellé ültettek, a szárazság ellenére is időben teremtek. Ne a mostoha körülmények ellen keseregj, hanem húzódj a forrás mellé. Isten közelségében ínséges időben is teremheted a Lélek gyümölcseit!

Február 6. szombat **Mt 5,1-12**

„*Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.*” (3)

Az embernek választania kell a boldogság anyagi és lelki útja között. A kettő együtt nem lehetséges. A szerzés, vagyongyűjtés csak akkor öröm, ha ez a szenvedély uralja az ember életét. A pénz hatalom – ebben a világban. Jézus az örökkévalóság boldogságát kínálja, a földön pedig a megbízható anyagi háttér nélkül megvalósuló csodák izgalmat.

Február 7. vasárnap **Mt. 5,1-12**

„*Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.*” (4)

Tudjuk: „az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánthatatlan megtérést szerez” (2Kor 7,10). Viszont boldogság együtt „sírnival” a sírókkal, látva emberek testi-lelki elveszettségét, s abban vigasztaltatni, hogy az elhívó Isten alkalmassá tesz Szentlelke által a hatékony szolgálatra.

Február 8. hétfő **Mt 5,1-12**

„*Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet.*” (5)

Az erőszakkal szerzett hatalom előbb-utóbb kicsúszik a legerősebb zsarnok kezéből is. A földi urak csak halandók. Az erőszak csupán a hit állhatatosságával és szelídséggel törhető meg. Az győz, aki nem nyerni akar a másikkal szemben, hanem aki megnyerni akarja vetélytársait.

Február 9. kedd **Mt 5,1-12**

„*Boldogok, akik éheznek és szomjúhoznak az igazságot: mert ők megelégtetnek.*” (6)

Az igazságnak nem titkos hívei vagyunk, akik csak lelkesednek a bátrakért. Az élet minden területén

aktív, buzgó vágyunk, hogy Isten igazsága győzzön emberek lelki és fizikai életében egyaránt.

Február 10. szerda **Mt 5,1-12**
„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (7)

Irigylésre méltó, bámult nagyság az igazságot könyörtelenül osztó ember. Ennél csak az isteni irgalom nagyobb, mely nem akarja, hogy egy is elveszzen közülünk, sőt önmagát adja megmentésünkért.

Február 11. csütörtök **Mt 5,1-12**
„Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.” (8)

Isten látja az ember szívét. Ez először félelemmel tölt el, de ha „tiszta szívet teremt”-hetett bennünk mennyei Atyánk eddig soha nem ismert arcát mutatja meg. Az igaz(i) Isten megismerése akár csak egyetlen pillanatra is maga az örök élet (Jn 17,3).

Február 12. péntek **Mt 5,1-12**
„Boldogok a békességre igyekező, mert ők Isten fiainak mondatnak.” (9)

A világ fiai a csatározásokban a másik legyőzésének örülnek. Pedig a háborúnak mindenki vesztese. Boldog, aki már a harc kitörése előtt a békén fáradozik, s a veszteség után is marad hite új építkezésére. Ők nevezhetők Isten fiainak. Közöttük a helyed!

Február 13. szombat **Mt 5,1-12**
„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa.” (10)

Egészséges lélek hogy kívánhatná gazemberek háborgatását? Pedig az igazság képviselője kihívás a semmirekellők szemében, s ők aztán nem válogatnak az eszközökben. Mindent elvehetnek, de „mit ér ez önekik? Miénk a menny örökre!”

Február 14. vasárnap **Mt 5,1-12**
„Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.” (11)

A becsületünkre igazán kényesek vagyunk. A gonosz hazugságok megkeserítik életünket, mert nem is lehet ellenük jól védekezni. De nem akarunk hadakozni miattuk. Rövid életünk energiáit másra kívánjuk használni. Sőt, azt is állíthatjuk, hogy ellenségeink dühe és méltatlan eszközeik biztos üzenetet hordoznak: jó úton járunk, s jutalmunk a mennyekben kárpótól mindenért.

Február 15. hétfő **Zsolt 32**
„Boldog az, akinek hamissága megbocsátatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen” (1.2)

Teljes bizonyossággal állíthatjuk, hogy a boldogtalanság alapja nem sikertelenség vagy mások nagyobb szerencséje. Örömtelenségünk a bűnnel szembeni kudarc eredménye, s az a tudat, hogy

Isten haragja méltán nehezedik ránk. A felszabadulást az hozza el, ha hit által elfogadjuk, hogy a kegyelmes Isten megfellebbezhetetlen hatalma a Megváltó érdeméért igaznak nyilvánított minket.

Február 16. kedd **Pb 16,17-20**
„...aki bízik az Úrban, ó mely boldog az!” (20)

Nincs nagy értéke az Isten pusztá létében való hitnek. A Biblia nem hívők és hitetlenek, hanem Istent hívők és Istenben bízők között látja a törésvonalat. Bíz rá magad ma is, és vezetését vedd komolyan!

Február 17. szerda **Ézs 30,18-21**
„...az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, akik Őt szolgálják.” (18)

Isten türelmesen várja, hogy a holt cselekedetekből megtérjünk új, neki szolgáló életre. Rövid, mégis elégséges hosszúságú életünk alatt jó mielőbb rádőbbennünk erre. Boldogságunk a tét.

Február 18. csütörtök **Jakab 1,2-4.12**
„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart...” (12)

Az apostol arról akar meggyőzni, hogy a próbát ne bántásnak, hanem Urunk nevelő munkájának tekintsük, s fogadjuk „teljes örömmel”. Nem egyszerű ezt tudatosítanunk, de jó, ha gondolunk az ígéretre, hogy a harc után „az élet koronája” vár ránk.

Február 19. péntek **Lk 11,21-28**
„...boldogok, akik hallgatják az Istennek beszédét és megtartják azt.” (28)

Jézust irigyei azzal vádolják, hogy „Belzebúb által” űzi ki a gonosz szellemeket. A Mester bátor válasza és meggyőző tanítása rajongó szavakat vált ki egy asszonyból, aki boldognak mondja a Jézust szülő anyát. Ne emberek dicsérete okozzon örömet. Annak örülj, ha Isten beszéde nem elméleti tudásod csupán, hanem életed hatóereje.

Február 20. szombat **I Móz 30,9-13**
„...bizony boldognak mondanak engem...” (13)

Jákob nyolcadik fia a mellőzöttsége miatt kesergő és tusakodó Leának köszönheti a nevét. Az „Áser” boldogot jelent. Itt találkozunk először ezzel a megjelöléssel. Gondolj arra, hogy rólad valakinek az első pillanattól, amikor meglátott, a boldogság jutott az eszébe. Ne okoz csalódást embertársaidnak!

Február 21. vasárnap **Zsolt 40,1-6**
„Boldog ember az, aki az Úrba vetette bizodal-mát...” (5)

Dávid a „kevélyeket” és „hazugságra vetemedetteket” állítja szembe az Úrral bizonyágtételében. Hányan vetik bizodal-mukat ma is szemfényvesztőkbe, akik erőfeszítés nélküli eredményt és felelősségvállalás nélküli gondtalanságot ígérnek. Az Úrban való bizalom segít megőrizni a józanságot.

Február 22. hétfő **Zsolt 41,1-4**
„Boldog, aki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr.” (2)

Sokféle módon válhatunk „nyomorulttá”. Van, aki anyagilag omlik össze, másnak az egészsége rendül meg, vagy egyszerűen csak „kicsúszik” a talaj a lába alól. Hányan éreznek ilyenkor kárörömöt s érzik elérkezettnek az időt arra, hogy meggyengült riválisuk felett diadalt üljenek! Boldog, aki együtt érez a megalázottal, tudva, hogy maga is kerülhet hasonló helyzetbe „a veszedelem napján”.

Február 23. kedd **Pb 31,10-31**
 „...fiai...boldognak mondják őt...” (28)

Az Ige ezt a „derék asszonyról” mondja, aki nem magában gyönyörködik, nem kacérkodik a világgal, hanem családja javát keresve szerényen dolgozik, férje mögött áll, bölcsen és kedvesen szól, vigyáz szeretteire. Bár minden feleség és anya kiérdemelné férje kivételes nagybecsülését és fiai rajongását! Kell ennél nagyobb elismerés és boldogság?

Február 24. szerda **Luk 1,46-55**
 „...mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek.” (48)

A „Boldogságos Szűz” énekéből vettük ezt a bizonyágtevő mondatot. Mária alázattal, engedelmesen vállalta a feladatot, amire az Úr kiszemelte. Nem volt ez egyszerű. Legszűkebb környezete előtt sem volt könnyű megőriznie hitelességét. De boldoggá tette, hogy az Úr számított rá és bízott benne.

Február 25. csütörtök **Jób 5,19-21**
 „...boldog ember az, akit Isten megdorgál...” (17)

A fenyítés kellemetlen. Kezdetben dacot, keserűséget, önsajnálatot vált ki. Aztán megértjük, hogy az Úr „nem szíve szerint” büntet, soha nem túlzottan és céltalanul. A kiutat is megmutatja. A dorgálás a féltve szeretettek, a többre hivatottak ajándéka.

Február 26. péntek **Mt 24,42-51**
 „Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor hazajő...munkában talál.” (46)

A gazdának nem az tetsző, hogy munkása fáradhatatlanul tevékenykedik és nem henyél (bár ez sem lebecsülendő), hanem hogy tökéletesen helyettesíti megbízóját. Úgy bánik a ház népével, mint a ház ura. Istennek az kedves, ha az ő mintáját követjük.

Február 27. szombat **Jel 14,13**
 „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg...” (13)

A halál ellenség, ráadásul utoljára legyőzendő ellenség, ezért meghalni nem boldogság. De más „az Úrban” meghalni. Ez átlépés az „ideig valóból” az örökkévalóba, elmúlásból az életre!

Február 28. vasárnap **Jel 19,6-10**
 „Boldogok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” (9)

Nem az a boldogító, legnagyobb vigasz, hogy a halál nem arathat végső győzelmet felettünk. Nem „túlélésről”-ről van szó, hanem örökkévaló boldog-

ságról, megbecsülésről, kiteljesedésről. Ma még biztosan hivatalos vagy. Vajon méltó is leszel?

- ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Holland testvéreinktől jelentős pénzadományt kaptunk karácsony előtt, amit az iskoláinkban tanuló gyermekek étkeztetésére, szegény családok karácsonyi csomagjaihoz szükséges beszerzésekre fordíthattunk, valamint kiegészítettük az 500 pár cipő vásárlásának összegét. Ugyancsak tőlük érkezett egy kamion használt ruha, konzerv élelmiszer és szappan, melyekért szintén hálásak vagyunk.

*

Szegény családok számára továbbra is küldhető konyhai felszerelés, ágynemű, ruha, játék, írószer stb. Érdeklődni lelkészi hivatalainkban vagy központunknál lehet. Telefonszámunk: (06-1) 577-05-15; 06-1-577-05-13. E-mail: met_bp@uze.net. Pénzadományt hálásan fogadunk a 11708001-20520380 (OTP Bank) bankszámlára vagy a mellékelt csekken. Kérjük, a közlemény rovatba írják be az összeg rendeltetését. Pl.: „Szegény családok”. Megjelölés hiányában az egyház általános tevékenységére fordítjuk az adományt. Segítségüket szívből köszönjük!

*

Több kedves támogatónk jelezte, hogy az APEH-től kapott értesítés alapján 1%-os felajánlásuk érvénytelen. A problémát megoldottuk, ezért az tárgytalanná vált, nincs teendőjük a levéllel kapcsolatban. A támogatást ezúton is köszönjük!

TARTALOM

Szívet találtam	1
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Nem jött még el az én óráim	6
Megöltem a gyermekemet	7
Boldog ember Iványi Gábor évnyitó beszéde	8
Még egy perc	10
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban